

Η ΕΥΤΕΡΠΗ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

Φυλλ. 48.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Τόμος Β'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΗΝ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1849.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Ὅσοι τῶν ΚΚ. συνδρομητῶν μας ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν των εἰς τὴν Εὐτέρπην καὶ τὸ Παράρτημα καὶ προπληρώσωσιν αὐτήν, θέλουσι λάβει παρὰ τῆς Διευθύνσεως ΔΩΡΕΑΝ τοὺς δύο τελευταίους τόμους τοῦ Πικουίλου Ἀλλιάγα, συνισταμένους εἰς 10 περίπου τυπογραφικὰ φύλλα. Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὁ ἀνυπερβλήτος ὄρος τῆς ΔΩΡΕΑΝ ἀποστολῆς ταύτης τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ ὠραίου μυθιστορήματος ὁ Πικουίλος Ἀλλιάγας.

Τὸ παράρτημα τοῦ τρίτου ἔτους τῆς Εὐτέρπης θέλει περιέχει τὸ ὠραιότερον τῶν μυθιστορημάτων τοῦ Ἀλεξ. Δουμά ἐπιγραφόμενον Οἱ Τρεῖς Σωματοφύλακες. (LES TROIS MOUSQUETAIRES).

ΤΡΕΙΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ.

(Συνέχεια. Ἰδὲ φυλλάδιον 47.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ.

Α.

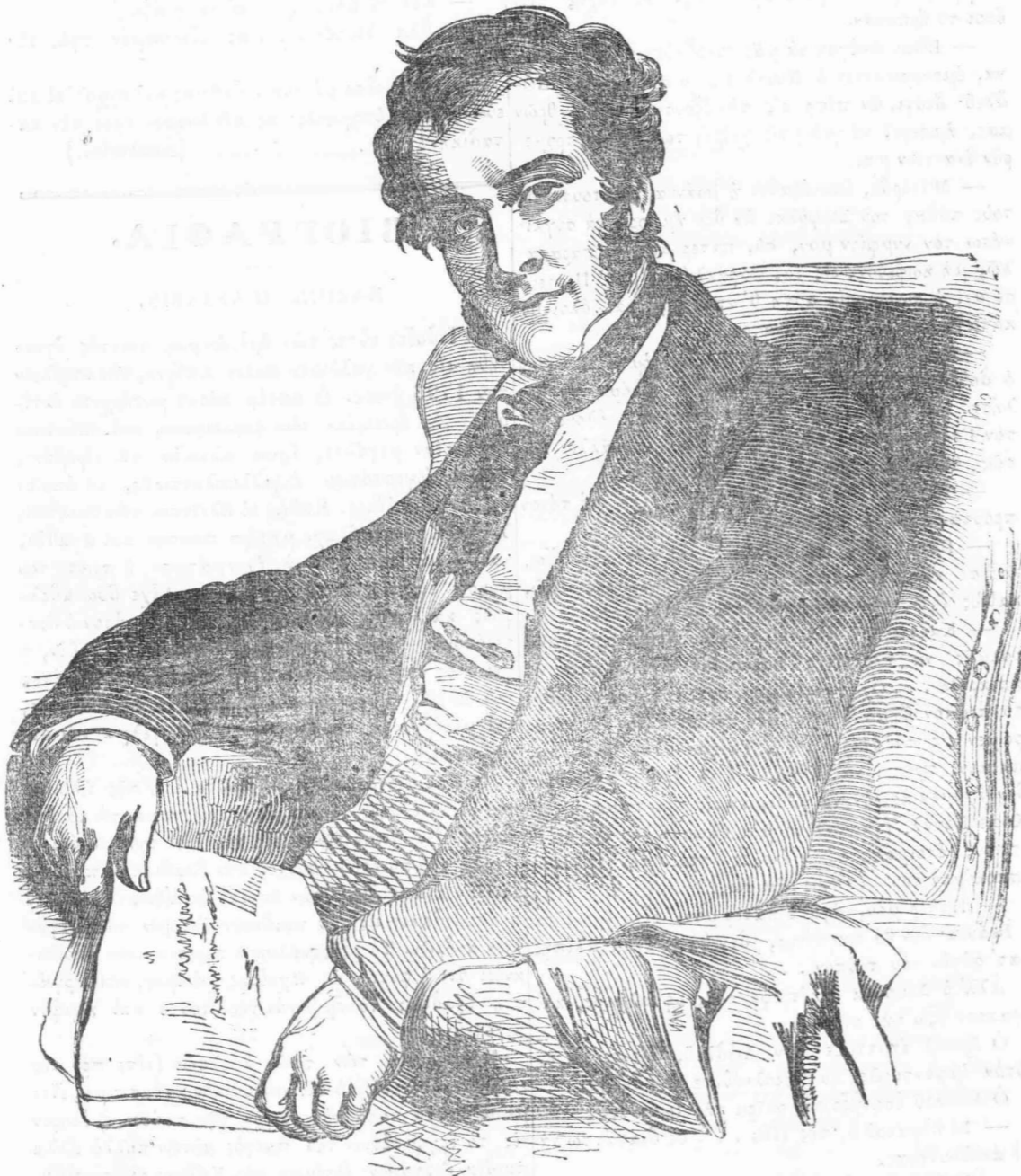
Τρεῖς μῆνας καὶ ἐπέκεινα, ἡ Ἰωάννα εὕρισκετο μόνη εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ οὔτε ἡ ὀμαλότης τοῦ χαρακτῆρός της, οὔτε ἡ γαλήνη τοῦ βλέμματός της μετεβλήθησαν ποσῶς. Καὶ ἡ υγεία της αὐτῆ, ὄχι μόνον δὲν προσεβλήθη το παραμικρόν, ἀλλὰ καὶ ἐπαισθητῶς ἐβελτιώθη. Καὶ μολεταῦτα, εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ἡ φυσικὴ της κατάστασις ὑπέστη ἀξιοσημείωτον μεταβολὴν. Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὴν φυλακὴν, μόλις ἐφαίνετο ὅτι εἶχε τὴν ἀληθινὴν της ἡλικίαν, ἀν καὶ δὲν ἦτον ἀκόμη δεκαεπτὰ ἐτῶν ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομαδῶν ὅμως, τὸ ἐξωτερικόν της ἐφάνερον τὴν ἡλικίαν τῆς ὀριμότητος. Ἀλλ' ἡ σοβαρότης τῆς μορφῆς καὶ τῶν τρόπων της δὲν εἶχε τι τραγῶν καὶ ἀντιπαθητικόν ἀπ' ἐναντίας, γλυκεῖαν καὶ ἔλκυστικὴν χάριν. Τὸ γαλακτερόν χρῶμά της ἦτον τόσο διαφανές, ὥστε εὐκόλως ἤριθμοῦντο αἱ

φιλολογικῷ διαγωνισμῷ, καὶ, κατὰ πᾶσαν κυριακὴν, ἐδίδεν εἰς αὐτὰ θέμα πεζογραφίας ἢ ποιήσεως, τὸ ὅποιον ἔπρεπε νὰ φέρῃσι τὴν ἐπομένην κυριακὴν. Ὅλα ἔφεραν μετὰ χαρᾶς τὰ ἔργα των, καὶ διεκρίνετο ἰδίως ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογενείας Γερμανός. Μόνος, μεταξύ τῶν μικρῶν τούτων διαγωνιστῶν, ὁ Καζιμίρ ἔμενε πάντοτε ὀπίσω· μόλις ἠδύνατο νὰ δείξῃ τὸ ἥμισυ τοῦ ἔργου του, καὶ τὸ ἥμισυ τοῦτο ἦταν τὸ χειρότερον ὄλων. Τόσον, ὥστε ὁ πατήρ του, βλέπων τὰς καθημερινὰς ἀποτυχίας του, συνειθίζε νὰ λέγῃ πρὸς αὐτόν· « Σὺ, πτωχέ μου Καζιμίρ, θὰ με διαδέχῃς εἰς τὸ ἐργοστάσιον τῶν φαρμακείων ».

Πληρυστάτη ὁμως, μεταβολὴ ἐφάνη εἰς τὰς νοσητικὰς δυνάμεις τοῦ νέου Καζιμίρ, ὅταν, καταλειπὼν τὸν πατρικὸν οἶκον, ἐμβῆκε, μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Γερ-

μανοῦ, εἰς τὸ ἐκπαιδευτικὸν κατὰστημα 'Ρουιέτου, μαθητεύων συγχρόνως καὶ εἰς τὸ λεγόμενον *Λύκειον Ναπολέοντος*, ὅπου κατετάχθη μεταξύ τῶν ἐξωθεν φοιτῶντων μαθητῶν. Ἐκτοτε ἤρχισε νὰ εὐδοκίμη λαυπρῶς, καὶ αἱ πρόοδοι αὐτοῦ, κατὰ τὰ τελευταῖα μάλιστα ἔτη, ἦσαν ἐξαιρετικαί.

Πρώτην φοράν τὸν κατέλαβεν ὁ ποιητικὸς οἴστρος κατὰ τὸ ἔτος 1811, τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ναπολέοντος, τοῦ ἐκ σπικραγίων ἀναγερθέντος, ἑαυτοῦ τῆς Ῥώμης. Ὁ διὰ τὸ συμβῆναι τοῦτο κοινὸς τότε τῶν Γάλλων ἐθνουσιασμὸς ἐνέπνευσε καὶ τὴν νέον Καζιμίρ, καὶ ἔγραψε διθύραμβον, ὅστις, ἂν καὶ ὄχι ἀμέτοχος ἐλαττωμάτων τινῶν, εἴλκυσεν ὁμως, διὰ τὰς πολλὰς του ποιητικὰς καλλονὰς, τὴν προσοχὴν τοῦ κοινῶ, καὶ αὐτοῦ

Καζιμίρ ὁ Δελαβίν.

τοῦ ἰδίου Ναπολέοντος, ὅστις καὶ νύχαρίστησεν, ὡς λέγεται, τὸν νέον ποιητὴν.

Διάφορα ἄλλα ποιήματα ἠκολούθησαν τὸν διθύραμβον τούτον, μεταξύ τῶν ὁποίων διεκρίθη, διὰ τὴν καθαρότητα τῆς στιχογραφίας, τραγωδία ἐπιγραφομένη *Παλιζένη*, τῆς ὁποίας ἀπόσπασμα μόνον ἔκρινεν ἄξιον ὁ ποιητὴς νὰ διατηρηθῇ εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ποιημάτων του.

Ἐξελθὼν τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ κατὰστηματος, κατὰ τὸ δέκατον ὄγδον τῆς ἡλικίας του ἔτος, ἔπρεπε νὰ σκεφθῇ ποῖον τοῦ βίου στάδιον ἐμελλε νὰ ἐκλέξῃ. Δυστυχῆματα ἐμπορικὰ ἠνάγκασαν τὸν πατέρα του νὰ πωλήσῃ τὸ ἐργοστάσιόν του, καὶ, μεταβαίνων εἰς Παρισίους, νὰ δεχθῇ δημοσίαν τινὰ θέσιν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἐμμέσων φόρων. Ὁ διευθυντὴς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης, Φρανσαὶ ὁ ἐκ Νάντης, θαυμάσας τὴν εὐφυΐαν τοῦ νέου Καζιμίρ, τὸν προτελάσεν ἐντὸς τοῦ γραφείου του, καὶ ἐχρημάτισεν ὁ πρῶτος αὐτοῦ Μαικίνας.

Εἰς τὸ μεταξύ τούτο, τ' ὄνομα τοῦ νέου ποιητοῦ ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ φημίζεται εἰς τὴν Γαλίαν καὶ εἰς τὸν κόσμον. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν, τὸ κοινὸν ἐδέχετο μετὰ θαυμασμοῦ τὰς λυρικός του ποιήσεις, τὰς Μεσσηνιακὰς ἐκεῖνας ᾠδὰς, διὰ τῶν ὁποίων τ' ὄνομά του ἐμελλε ν' ἀπαθανατισθῇ. Ποτὲ λύρα ποιητικὴ δὲν ἐκρούσε χορδὴν μεταδίδουσαν θερμότερον τοὺς παλμούς της εἰς τὰς καρδίας ὀλοκλήρου ἔθνους! Ποτὲ τίτλος ἀπλοῦς ποιήματος δὲν ἐξέφρασε καταλληλότερον ἐποχῆς τινος τὰς ἀνάγκας καὶ τὰ αἰσθήματα!

Ἄς ἀναπολήσῃ ἕκαστος τὰς δεινὰς ἡμέρας τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ 1815 ἔτος. Ἄς φαντασθῇ ἔθνος ἀναστὰν πρὸ ὀλίγου εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης, καὶ στησαν θριαμβικῶς τὰς σημαίας του εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς μητροπόλεις τῆς Εὐρώπης, πίπτον ἔπειτα δικτατορίας εἰς πολιτικὸν ἐξουτελισμὸν ἀπαρδειγμάτιστον, βλέπον στρατοὺς ξένους στρατοπεδεύοντας εἰς τὰς πόλεις του, ἀφοπλίζοντας τοὺς στρατιώτας του, διαλύοντας τὰς βουλὰς του, προγράφοντας τοὺς πολιτίτας του, καταστρέφοντας τὰ μνημεῖά του, λαφυραγωγούντας τὰ μουσεῖά του, καὶ, ἐν μέσφ τούτων ὄλων, νεανίαν εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν, ἐμπνεόμενον αἴφνης ἀπὸ τὴν μούσαν τοῦ πατριωτισμοῦ, ψάλλοντα διὰ μαγευτικῶν ἤχων τὴν παρελθούσαν δοξάν καὶ θρηνηθῶντα τὰ παρόντα τῆς πατρίδος δυστυχήματα· καὶ ὀνομάζοντα τὰ ἐλεγεία του ταῦτα ᾠδὰς Μεσσηνιακὰς, πρὸς ἀνάμνησιν τῶν μακρῶν πολέμων καὶ τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν τῶν Μεσσηνίων, καὶ τῆς ἀπανθρώπου πρὸς αὐτοὺς τῶν νικητῶν Λακεδαιμονίων διαγωγῆς. Ἄς φαντασθῇ ἔλα ταῦτα, καὶ τότε δὲν θέλει ἑσθαίως ἀπορήσει ἂν τὴν Γαλίαν ὀλοκλήρον ἠλέκτρισαν τὰ ἄγματα τοῦ νέου τούτου αἰσθῶ, ἂν ἐντὸς ἐνὸς ἔτους ἐδαπανήθησαν πολλαὶ μυριάδες ἀντιτύπων τῶν τριῶν πρώτων αὐτοῦ Μεσσηνιακῶν ᾠδῶν, καὶ ἂν ὁ συγγραφεὺς αὐτῶν μετέβαλεν αἰφνιδίως, κατὰ τὴν ἰδίαν του περὶ τοῦ λόρδου Βύρωνος ἔκφρασιν, τὴν νύκτα αὐτοῦ εἰς ἡμέραν, καὶ τὸν αἰῶνα αὐτοῦ εἰς γενεὰν μεταγενεστέρων.

Ἀλλὰ τὸν γενναϊόφρονα τούτον ποιητὴν δὲν ἐνέπνευσαν μόνον τὰ δυστυχῆματα τῆς Γαλλίας. Καὶ

ἄλλαι πράξεις γενναῖαι, καὶ ἄλλαι πολιτικαὶ συμφοραὶ ἐκίνησαν τῆς λύρας αὐτοῦ τὰς χορδὰς. Ἡ Ἑλλὰς πρὸ πάντων, ἡ Ἑλλὰς ἀγωνιζομένη τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀγῶνα, ἡ Ἑλλὰς ἐλκύνουσα τότε τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θαυμασμόν ὄλου τοῦ κόσμου, ἐχρημάτισε τὸ προσφιλέστερον τῶν ποιήσεων αὐτοῦ ἀντικείμενον. Ἡ φιλαυτία ἐθνικὴ μᾶς ἀπατᾷ, ἡ αἰπέντε ἑλληνικαὶ τοῦ ποιητοῦ Δελαβίν ᾠδαὶ εἶναι τῶν λυρικῶν αὐτοῦ ποιημάτων τ' ἀριστουργήματα (1).

Ὁχ' ἤττον τῆς λυρικῆς, ἐδόξασε τὸν Δελαβίν ἡ δραματικὴ ποίησις. Συνέγραψε τραγωδίας πολλὰς καὶ κωμωδίας, τῶν ὁποίων τινὲς ἔφθασαν νὰ παρασταθῶσι τριακισιᾶκις εἰς τὰ γαλλικὰ θέατρα.

Τὰ φιλελεύθερα τοῦ ποιητοῦ τούτου αἰσθήματα ἐπόμενον ἦτον νὰ κινήτωσι κατ' αὐτοῦ τὴν ἀπέχθειαν τοῦ γαλλικοῦ ὑπουργείου Βιλλέλ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Ἰ Καρόλου. Κατεῦχεν ὁ Δελαβίν τὴν θέσιν βιβλιοθηκάρου εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἡ θέσις αὕτη αἰφνιδίως καὶ ἀναίτιως καθρηγῆθη. Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὕψωσαν φωνὴν ἀγανακτήσεως, καὶ ὁ δούξ τοῦ Ὀρλεάν, ὁ μετὰ ταῦτα βασιλεὺς τῶν Γάλλων Φίλιππος, ὅστις, ὑποκρινόμενος τότε φιλελεύθερα αἰσθήματα, ἔτρεφεν ἰδίαν πρὸς τὸν Δελαβίν φιλίαν, τὸν διώρισε βιβλιοθηκάρου αὐτοῦ. « Ὁ κεραυνὸς ἔπεσεν εἰς τὴν οἰκίαν σου, ἔγραψε πρὸς αὐτόν· ἔλθε νὰ κατοικήσῃς εἰς τὴν ἐδικήν μου ». Ἐκτοτε ἡ μεταξύ τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ ποιητοῦ φιλία ἔγινε στενωτέρα, καὶ διήρκασε μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου.

Δις ἐπὶ τοῦ ὑπουργείου ἐκεῖνου ἐπαρουσιάσθη ὁ Δελαβίν ὡς μέλος ὑποψήφιον τῆς γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Ἀλλὰ τὴν πρώτην φοράν ἐπροτιμήθη αὐτοῦ ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἐρμουπόλεως, τὴν δευτέραν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων. Φίλοι του τινὲς τὸν ἐπρότρεπαν νὰ παρουσιασθῇ καὶ τρίτον· αὐτὸς ὁμως δὲν ἠθέλησε, « φοβούμενος, ἔλεγε γελῶν, μήπως αὐτὴν τὴν φοράν τοῦ ἀντιτάξωσι τὸν πάπαν ». Ἀλλὰ τέλος πάντων ἡ δικαιοσύνη ὑπερίσχυσε, καὶ, τὴν 25 ἰουλίου 1825, διὰ ψήφων εἰκοσιενεᾶ, ἐπὶ τριακονταψηφορῶν, ἐψηφίσθη ἀκαδημαϊκός.

Ὁ Δελαβίν ἐδείχθη μέγας θιασώτης τῆς ἰουλιανῆς ἐπαναστάσεως, καὶ διότι τὸ κίνημα ἐκεῖνο ἐσυμ-

(1) Ὁ ἔρανιστής τῶν ὀλίγων τούτων βιογραφικῶν σημειώσεων ἠτύχησε νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸν βιογραφούμενον ποιητὴν εἰς τὴν Νεάπολιν, περιηγούμενον τότε τὴν Ἰταλίαν μετὰ τῶν ἐξαιρέτων φιλελλήνων ἑσπανίων, τῆς δουκίσσης τῆς Πλακεντίας καὶ τῆς μακαριότηδος θυγατρὸς της. Ὁ ἐθνουσιασμὸς του ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος ἦτον ἀπέργραπτος. Ἦσαν μίαν τῶν ἡμερῶν προσκεκλημένοι μάλιστα εἰς τῆς δουκίσσης τῆς Πλακεντίας· κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὁ φιλέλληνας ποιητὴς ἐμελλε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν γνωστὸν ἀρχαιολόγον Γελλ, τὸν ὅποιον παράδοξος πρὸς τοὺς Ὀθωμανοὺς συμπάθεια κατέστανεν ἀδίκον πρὸς τὸν ἐθνικὸν ἀγῶνα τῶν Ἑλλήνων. Τὸ γεῦμα ἦτον ἔτοιμον, καὶ ὁ Δελαβίν δὲν ἐφάνιστο. Ἦλθε τέλος πάντων τετραγήμενος ὄλις καὶ κατακόκκινος· ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν βραδύτητα, καὶ, καθίσας πλησίον τοῦ φίλου του, εἶπε πρὸς αὐτόν·— « Χαίρω οὐ ἠγωνίσθην σήμερον ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ λυπούμαι ὅτι παρέβην τοὺς κανόνας τῆς εὐπρεπείας. Ὁ Γελλ δὲν ὑποφέρεται· ἐμάλωσα μὲ αὐτὸν ἐντὸς τῆς οἰκίας του. Δὲν θέλω ποτὲ πλέον νὰ τὸν ἰδῶ· τιμῶ τὴν πολυμάθειάν του, ἀλλ' ἀποστρέφομαι τὴν καρδίαν του ».

τῆν θάλασσαν) μετὰ τὰ πρὸς τὸ ΝΑ. κείμενα ἔλη. Πρὸς βορρᾶν εἰσδύει κατὰ τὸν Οὐαγον καὶ τὸν Νεῦτραν κοιλιοειδῶς εἰς τὰ Καρπάθια· πρὸς ἀνατολ. δὲ τοῦ Ράβα ποικιλία πεδιάδων καὶ λόφων σχηματίζουσι τοὺς προδρόμους τοῦ Βακωνείου δρυμοῦ.

γ'. Ἡ κάτω Οὐγγρική πεδιάς κειμένη 100' ποδ. περίπου χαμηλότερα τῆς ἄνω, εἶναι πρὸς Δ. μόνον εἰς τὰ περίξ τῆς ἑαθείας λίμνης Πλατένης, τοῦ Σαύου καὶ Δραύου, ὄρεινὴ καὶ λοφώδης. Ἄλλως δὲ καθ' ὀλοκληρίαν πεδινή, καὶ παρὰ τὴν ἀριστερὰν τοῦ Δουναβέως ὄρηθιν ἐξ ἐρήμων τὰ πλείστα συνίσταται ἐκτενῶν, ἀδένδρων, ἀμμωδῶν, καὶ ἑρεικοφύτων πεδιάδων, ἐκ στεππαίων λειμώνων καὶ ἐλῶν, καὶ ἴσως περιεκλύζετο ἄλλοτε ὑπὸ τῶν ὑδάτων μεγάλης λίμνης.

δ'. Ἡ πεδιάς τῆς Βλαχίας, τούτέστιν ἡ χώρα τῶν ἐκβολῶν τοῦ Δουναβέως, ἐν γένει μὲν τὸν αὐτὸν τύπον ὡς ἡ ἀνωτέρω ἔχουσα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐπίπδος, καὶ εἰς τὴν διάπλασιν τοῦ ἐδάφους καὶ τὴν βλάστησιν μονόμορφος, διαρρέεται, ὡς καὶ αἱ Οὐγγρικαὶ πεδιάδες παρὰ τοῦ ποταμοῦ διὰ πλατέος ἐλώδους κοιλώματος, πλατυνομένου παρὰ τὰς ἐκβολὰς εἰς ἀσήμαντον σχετικῶς, καὶ παρὰ λιμνοθαλασσῶν διατεταμένον Δέλτα.

Ἡ δὲ ἔκτασις τῶν πεδιάδων του, εἶναι, τῆς μὲν πεδιάδος τοῦ μέσου Δουναβέως 1,800 □ μιλ. ἐξ ὧν 1,600 □ ἔχει ἡ κάτω Οὐγγρική πεδιάς, τῆς δὲ τοῦ κάτω Δουναβέως 600 □ μιλ.

Κοιλιάδες τοῦ Δουναβέως.

Ὁ ἰλλάργας (Iler), ὁ Λέχος (Lech), καὶ ὁ Ἴσαρ ἀποβλύζουσι τῶν βορείων, ὁ δὲ Ράβας (Raab) καὶ Λεϊθης (Leitha) τῶν ἀνατολικῶν προαλπίων ὄρειων.

Ἐκεῖνοι μὲν προβαίνουσιν ἐκ βραχειῶν ὄρειων κοιλάδων (κατὰ τὴν Καμπηδόνην, (Kempten), τὴν Φαυκενσίαν (Faunse) καὶ τὴν Τολτίαν (Toelz) εἰς τὸ ὑψίπεδον τοῦ ἄνω Δουναβέως, οὗτοι δὲ κατὰ τὰς πόλεις Ἄγιον Ριχτάρδον καὶ Ἐρλάχην, εἰς τὰ βαθύπεδα τοῦ μέσου Δουναβέως· Πολὺ σημαντικώτεροι τούτων εἶναι αἱ λοιπαὶ τοῦ Δουναβέως παρακοιλιάδες, καὶ πρὸ πάντων μεταξὺ ὄλων τῶν Ἀλπίων, ἡ τοῦ Ἰννου, ἕνεκα τοῦ μήκους καὶ τῆς θέσεώς της. Οὗτος δὲ ἀπορρέει ἐκ πολλῶν μικρῶν λιμνῶν μεταξὺ τῶν πρωτευουσῶν σειρῶν τῶν Ριαιτικῶν Ἀλπεων, καὶ διατρέχει ἐντὸς τῶν Ἀλπεων κοιλάδας τετραπλοῖ τύπου. Ἡ ἄνω παράλληλος κοιλάς αὐτοῦ (Ἐγγαθίνον), ἡ ὑψηλότερα τῶν Ἀλπίων κοιλάδων, φθάνει μέχρι τοῦ ὕψους τῶν μεσαίων Ἀλπεων. Ἡ ἄνω πλαγία κοιλάς του ἀπὸ τῆς Φιντερμίζης μέχρι τῆς Λανδέκης, βραχεῖα καὶ στενὴ ἢ κάτω παράλληλος κοιλάς, πλατεῖα, ταπεινὴ καὶ σκαφοειδῆς, ἡ κάτω πλαγία κοιλάς, ἀπὸ τῆς Κουρστείνης μέχρι τῆς Ροζενέιμης. Ἡ πλωσιμότης του ἀρχεῖται ἀπὸ τῆς Ἰννογεφύρας (Insbruch).

Αἱ τοῦ Σαλζάχου καὶ Ἀνίσου κοιλάδες μερίζονται κυρίως εἰς δύο. Ἀμφότεροι σχηματίζουσι κατὰ τὸν ἄνω δρόμον των, κατὰ τὴν ὄρειον τῶν Θαυρικῶν ὄρειων ὑπώρειαν, παραλλήλους κοιλάδες περικλεισμένας ἀπὸ ὑψηλῶν ὄρεων, καὶ κειμένας εἰς τὴν αὐτὴν προσβολάν. Δατὰ τὸν μέσον ὁμοῦ δρόμον διασχίζουσι διὰ στενῶν, ἀγρίων βαθυτεταμημένων,

καὶ πρὸς ἀλλήλους ποραλλήλων, πλαγίων κοιλάδων τὰς προκειμένας Ἀλπεῖους σειρὰς, ἐκ τῶν ὁποίων ἐξέρχονται, ὁ μὲ Σάλζαχος κατὰ τὸ Σαλισβούργον, ὁ δὲ Ἄνισος κατὰ τὴν Στυρίαν (Sterye)

Ἡ τοῦ Μούρα κοιλάς ὁμοιάζει τὰς τῶν ἄνω κείται ὁμοῦ εἰς τὴν νοτίαν τῶν Θαυρικῶν ὑπώρειαν, ὁ δὲ ποταμὸς διέρχεται, πρὸς νότον τρεπόμενος, τὰ προάλπεια (ἀπὸ τῆς Βούργης μέχρι τοῦ Ἐρενχάσγεν).

Ὁ Δραῦος σχηματίζει μίαν μόνην παράλληλον κοιλάδα, ἥτις εἰς τὴν νότιον ὑπώρειαν τῶν Θαυρικῶν εἶναι μέχρι τῆς Σπιτάλης ἀγρία καὶ ὑψηλὴ. Ἐκεῖθεν τὸ μὲν πρὸς τὴν ἀριστερὰν ὄρηθιν ἔδαφος πλατύνεται· τὸ δὲ πρὸς τὴν δεξιὰν ἐγγίζει τὴν ἀπότομον κατάκλισιν τῶν Καρνίων Ἀλπεων. Κατὰ τὴν Μαρβούργην ταπεινοῦνται καὶ αἱ Κάρνιαι Ἀλπεῖς εἰς χαμηλοὺς λόφους.

Ἡ τοῦ Σαύου κοιλάς ὁμοιάζει τῇ προτέρᾳ πλατύνεται κάτωθεν τῆς Δουβιάνης (Λαθάκου) καὶ συνοδεύεται μετὰ ταῦτα μέχρι τῆς ἐξόδου εἰς τὴν πεδιάδα ἀπὸ χαμηλῶν ὄρεων, Κοιλιάδες τοῦ Τιβίσκου ἢ τοῦ Οὐγγροκαρπαθικοῦ ὄροπεδίου. Οἱ παραποταμοὶ τοῦ Τιβίσκου— Ἀλύτης, Σαμώσιος, Μαρώσιος, καὶ Κοιρίσιος, σχηματίζουσιν ἀξιολόγους παραλλήλους κοιλάδας, τῶν ὁποίων ἡ διεύθυνσις καὶ αἱ ιδιότητες διορίζουσι τὸν διαμελισμὸν τῶν ὄρειων ὄρεων· διότι ὁ μὲν Κοιρίσιος καὶ Μαρώσιος διατηροῦσι τὸν χαρακτῆρα αὐτὸν τῆς εἰσόδου των εἰς τὴν πεδιάδα· ὁ δὲ Ἀλύτης καὶ Σαμώσιος ἐξέρχονται εἰς τὸ βαθύπεδον διὰ πλαγίων κοιλάδων χωρὶς ν' ἀναιρέσωσι τὴν ἐνότητά καὶ ἀπομόνωσιν τῆς τῶν πηγῶν των χώρας. Αἱ δὲ τοῦ Ἐρνάδου (δεξ. παραποδ. τοῦ Τιβίσκου), τοῦ Γράνου, τοῦ Οὐζαγού, τοῦ Ἄρβου, τοῦ Δοναίκου καὶ Ποπράδου (δεξ. παραποδ. τοῦ Βιστούλα) ὑπάρχουσι, δυνάμει τοῦ μεγάλου πλάτους των, κέντρα καλλιέργειας, καὶ δυνάμει τῆς ἠνεωγμένης μορφῆς των, αἱ φυσικαὶ ὁδοὶ μεταξὺ τῶν μερῶν τοῦ Τρανσυλθανικοῦ ὄροπεδίου καὶ τῶν γειτνιαζουσῶν πεδιάδων. Ἐπίσης καὶ ἐνταῦθα διορίζουσιν αἱ κοιλάδες τὸν διαμελισμὸν τοῦ ὄροπεδίου.

Ι. Σ. ΓΑΛΑΤΗΣ.

ΠΟΙΗΣΕΙΣ.

ΤΩ Κ. Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗ.

Κ' ἐκεῖνος λοιπόν! — γλυκὴ ἐμειδίᾳ ὡς κόρη,
Τὸ ἀπλαστον δῶμα
Ὅποτε σιγῇ, μὲ χύνον ἀκτίνας θεώρει,
Κ' ἀκίνητον ὄμμα! —
Μ' ἐσθῆτα φωτὸς, ὀλόχρυσον κόμην, ὄν θεῖον
Μ' οὐράνιον ἐλέμμα,
Εἰς τὴν προτομὴν ἐγγὺς ἐπεφάνη, δεικνύον
Ἀποίτητον στέμμα.
Κ' ἐκεῖνος θαρρεῖ τὸν ἄλλον πῶς βλέπει ὡς ἔρων,
Πῶς τῶ 'καμνε νεῦμα·
Ἄλλ' ὅμως ὁ παῖς, ὁ ἄγγελος ἦτον ὁ αἴρων,
Τῶν παιδῶν τὸ πνεῦμα!

Κ' ἐκεῖνος λοιπόν! — ὁ κρῖνος τοῦ Γλαύκου Ταμίση Νεά!... γλυκεῖα ὡς ἐλπίς, ὡς ἄγγελος γλυκεῖα!
Καλλίστων πετάλων
Σ' ὄλας τὰς χάριτάς της,
Αἴτινες περισσότερον τὰ κάλλη της μετὰ,
Μετὰ, ποῦ τῆς ἐπεμψεν ἐκ τῆς Ἐδέμ ὁ Πλάστης.
Φιάλη χρυσῆ τοῦ Πλάστου τὰ ἔχει κλειμμένα,
Κ' αἰώνια ζῶσι·
Ἡμέραν ποτὲ τὰ δύο θὰ ἴδῃ σμιγμένα,
Καὶ θὰ τῶ τὰ δῶση.

Καὶ σὺ Ραγκαβῆ! ἀθάνατος γόης φοιβάζων,
Μ' ὀμῆρειον λῦραν,
Τὴν ἄλλην ζοῆν, κ' ἡμῶν τὰς καρδίας ἀρπάζων,
Τὴν γῆν κάμνεις χήραν —
Ἢ πόσον ἠδὺς μᾶς φάνειτ' ὁ θῖος, ὅποτε
Βαθὺ μελετῶμεν
Τὸν μέγαν Θεόν, μ' ἀτάραχον πνεῦμα! — ᾧ! τότε
Ἐκεῖ τελευτῶμεν,
Ἐκεῖ ἐκ τῆς γῆς εὐθὺ διαβαίνων, τὸ λείπον
Ἐδῶ χθαμαλαίως,
(Οἱ πάντες θνητοί, ψυχὴ, καὶ καρδία τὸ εἶπον)
Εὐρήσεις ἐθεθαίως —
Πλὴν τί πρὸς αὐτό; — τὰ βλέπεις ἀπαύστως ἐμ-
Παντοῦ, καθὼς πρώτως [πρὸς σοῦ
Ἡ ἀσβεστος δὰς τοῦ θεοῦ, τοῦ ἔνθου νοῦς σου
Σκεδάζει πᾶν σκότος. —
Φιάλη χρυσῆ τοῦ Πλάστου τὰ ἔχει κλειμμένα,
Κ' αἰώνια ζῶσι·
Ἡμέραν ποτὲ τὰ δύο θὰ ἴδῃ σμιγμένα
Καὶ θὰ σοὶ τὰ δῶση.
Ι. Ε. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ.

Ἡ τρικυμία λυσσώδως ταράττει τὰ στοιχεῖα,
Καὶ ὁ δεινὸς των κρότος,
Καταβοᾷ μ' ἀκάθεκτον καὶ τρομερὰν μανίαν,
Εἰς τῆς νυκτὸς τὸ ζοφερὸν καὶ φρικαλέον σκότος.
Στὴν λάμψιν δὲ τῶν ἀστραπῶν μὲ τρίχας ὠρθωμένας,
Μὲ μανιώδη τρόμον,
Νὰ θεωρῇ τὴν θάλασσαν διακρίνεται ἕνας,
Κατὰ πετρῶν ἀφρίζουσαν καὶ ἐράχων ἀποτόμων...
... — Τίς εἶσαι φίλε; διατὶ οὕτω μεμονωμένος
Σ' αὐτὴν τὴν παραλίαν; . . .
— Τίς εἶμαι; .. εἶμαι παύγιον τῆς τύχης, ἐρριμμένος
Ἀπὸ ναυάγιον σκληρὸν στὴν νῆσον τὴν Λεσβίαν.
Μὲ πλήρη ζωηρότητα! ὡς νὰ παρίστατ' ἔτι,
Ἡ φρικτοτάτη θεά!
Νὰ βλέπω νὰ εὐθιζέται, εἰς τ' ἀνθρώπια τῆς ἔτη,
Σπασμοδικῶς τὸ τέκνον της κρατοῦσα μία νέα!...

Αὐτὴ μὲ πίστιν σταθερὰν κρατοῦσα τὸν παλμόν της,
Ἀφέθ' ἀποσπωμένη,
Ἀπὸ γονεὶς καὶ ἀδελφοῦς· διὰ τὸν σύζυγόν της!...
Κ' εἰς τῆς θαλάσσης τὸν βυθὸν τὴν εἶδον βυθισμένη!..
Ἀγρίων κυμάτων ἔρμαιον!... ᾧ φρίκη!... Ναὶ τὴν εἶδον
Τὴν Σ... Ἰγγλέσση,
Δακρυβρεγμένα βλέμματα νὰ στρέψῃ πρὸς ἐκεῖνον,
Τὸν Ἄπειρον Δημιουργόν!... καὶ εἶτα... νὰ... ἐκ... πνεύ...
[ση...
Οἱ λόγοι του ἐξέλειπον, οὐδὲν ἠκούσθη πλέον
Νὰ ἀντηχῇ ἐντὸς μου,
Εἶμι τοῦ βράχου τὸ σκληρὸν κύμα τὸ τελευταῖον...
Καὶ νὰ μ' ἀγγέλῃ λυπηρῶς τὸ μάταιον τοῦ κόσμου.

Κ. ΙΓΓΑΕΣΗΣ.

Ἡ ΒΟΣΚΟΠΟΤΑ.

Τί δάκρυ χύνει
Ἡ βοσκοπούλα,
Καὶ τὴν αὐγούλα
Δὲν χαιρετᾷ;
— Στὴν πεδιάδα
Δὲν θόσκει πλέον
Τ' ἀρνὶ ὠραῖον,
Ποῦ ἀγαπᾷ.

Στὸ δάσος τρέχει,
Περᾶ κοιλάδας,
Μετὰ τὰς λαμπάδας
Τοῦ οὐρανοῦ.
Σιμὰ τῆς λίμνης
Γλυκοκυτταίζει...
Πικροφωνάζει,
Δὲν εἶν' αὐτοῦ.

Ἀπελπισμένη
Τὸν σκύλον κράζει
Καὶ πλησιάζει
Εἰς τὸ βουνό.
Ἄρνι μου λέγει,
Ἄρνι ποῦ εἶσαι;
Δὲν ἐνθυμείσαι;
Πῶς σ' ἀγαπᾷ;

Βρῦσι, ποῦ παίζεις
Στὸ χορταράκι,
Ποῦ 'ναί τ' ἀρνάκι;
Ἢλθε νὰ πιῇ;

Γλυκύ ποτάμι,
Τί δὲν μ' ακοῦεις
Καὶ ὄχθας κρούεις
Χωρὶς φωνῆ;

Χρυσὸ φεγγάρι
Φέγγει τὸ ἕρπυδι.
Καὶ τὸ σκοτάδι.

Ἄνδρα ζῆτᾷ.
Κ' ἡ ἔσοσποῦλα
Τ' ἀνὶ τῆς κράζεις.
— Τὴν ἀγκαλιάζει
Ἵπνος γλυκᾷ.

Τ' ἀρνάκι βλέπει
Στὸ ὄνειρό της,
Ποῦ στὸ πλεῖρό της
Χοροπηδᾷ.
Γελᾶσ' ἀνοίγει
Μαῦρο μματάκι,
Σφίγγει τ' ἀρνάκι
Στὴν ἀγκαλιᾷ.

E. N. Π.

ΕΡΓΑ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ.

Τὴν ἀλαβάστρινον καὶ εὐεῖδ' ἡ χεῖρά σου εὐπέω
ἦδη, ἐρασμῖα ἀναγνώστριζ, νὰ χωρίζη ἀνοπομόνως
τὰ ἀκοπα καὶ ὑγὰ εἰσέπει φύλλα τῆς Εὐτέρπερς.
ἐν ἧ μετὰ παλιού ζωηρού καρδίας τὰ Ἔργα καὶ
τὰς Ἡμέρας νὰ ζητῆς. . . Ὀπως ἀπαντήσης ἐν αὐ-
τοῖς μυθιστορημάτων τινος ἥρωα ἢ ἡρωίδα; ἔρωτα
τινι σπαραξικαρδίον καὶ ἀτυχῆ; ἢ τερπνὰς ἄλλας
καὶ γλυκυθύμους ἀγγελίας κοινωνικῶν συμβάντων,
καὶ ἀνεκδότων, συμῶν, συνοικισίων, διζυγίων
καὶ ἀπιστιῶν; . . . Ὁχι. Ταῦτα δύνανται νὰ σ' ἐπα-
σχολήσωσι κατὰ δεύτερον λόγον. Ἡ ζωηρά Ἕλληνας,
ἐν μέσῳ τῆς παρόσης σοφασᾶς καὶ κρισίμου τοῦ
κόσμου ἐποχῆς ζητεῖ, πρὸ παντός ἄλλου, νὰ μάθῃ
τὰς τύχας καὶ περιπετείας τῶν ἠθῶν. Ἐρωτᾷ ἀνυ-
πόμοις τί ἐγένετο ἡ Ῥώμη; ἀντίσταται πάντοτε
ἡ ἡρωϊκὴ Βενετία; ἢ Οὐγγαρία ἀντιπαλαίει κατὰ
τῶν δύο κολλοσῶν; Ἡ Γερμανία κατεβλήθη;
Ἰλιᾶς ὅλη περιπετειῶν καὶ συμφορῶν εἶναι ἡ
διήγησις τῶν πολυμόρφων τούτων συμβάντων, καὶ
μόνη ἡ Μύθα τῆς Ἑποποιίης ἠδύνατο νὰ ψάλλῃ, ἢ
μᾶλλον νὰ ἐκτραγωδήσῃ αὐτὰ προστηκόντως.
Ἄν δὲ καὶ ἐξορδύναμεν νὰ διηγηθῶμεν ὅσα κατὰ
τὸν παρελθόντα Ἰούλιον μῆνα συνέβησαν ἀξίωση
μείωτα, θέλομεν ὁμως διαλαβεῖν περὶ αὐτῶν ἐν συν-

τόμῳ ἵνα μὴ διακοπῆ ἡ σειρά τῆς κατὰ μῆνα ἱστα-
ρίας μας ταύτης.

Ἡ Ῥώμη, ἀφοῦ ἐπὶ δύο βλοκλήρους μῆνας ἀν-
τέστη κατὰ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων, κατα-
βλήθησα ἐπὶ τέλους, μετὰ τὴν τρομερὰν τῶν Γάλλων
ἐφοδον, τὴν γενομένην τὴν 18 (30) Ἰουνίου, καθ' ἣν
ἔπεσον εἰς τὰ τεῖχη τῆς δύο περίπου χιλιάδες μα-
χητῶν, τὸ ἄνθος τῶν πολεμητῶν τῆς, ἤνοιξε τὰς
πύλας τῆς εἰς τὸν στρατηγὸν Οὐδινώ, τὸν ἐλθόντα
νὰ ὑπερασπίσῃ τὰς ἐλευθερίας τῆς!

Ἡ παπικὴ σημαία δὲν ἐβράδυσε νὰ ὑψωθῇ, καὶ
ἦδη ἐνεαυμελὴς ἐπιτροπὴ, σταλείσα ἐκ Καέτου πα-
ρέλαθε τὴν διοίκασιν τῆς ἐπικρατείας, παραδοθεῖ-
σαν αὐτῇ ὑπὸ τοῦ Οὐδινώ, τοῦ ἐπιφυλάξαντος εἰς
ἑαυτὸν καὶ τὸν στρατὸν του μόνην τὴν ἐπαγρύπνησιν
τῆς κοινῆς ἀσφαλείας. Δὲν γνωρίζομεν πότε ὁ Πά-
πας ἐπιστρέφει εἰς τὴν καθέδραν του ἵνα καθήσῃ ἐκ
νέου ἐπὶ τοῦ ἀποστολικῶ θρόνου του. Ἄλλ' ὁ ποι-
μένάρχης ἡγεμὸν οὗτος δὲν θέλει διέλθῃ διὰ λι-
μνης αἰμάτος τοῦ ποιμαίνου του καὶ λαοῦ του διὰ
νὰ ἀναλάβῃ τὰς κλεῖς τοῦ ἁγίου Πέτρου; Ὁ θρόνος
ἐφ' οὗ θέλει καθήσῃ, ἢ χεῖρ του, ἧτις θέλει εὐλογή-
σει τὸν δυτικὸν κόσμον δὲν εἶναι ἦδη αἰμοσταγεῖς; . .
Ἄλλὰ περὶ τούτων ἀμύδριος νὰ κρίνῃ δὲν εἶναι ὁ
ἄνθρωπος, διότι αἱ βουλαι τοῦ Ἰψίστου ἀνεξι-
χνίαστοι.

Ἐνθ' δὲ ἐξ ἐνὸς ἐπιπτεν ἡ Ῥώμη, κατεβάλλετο καὶ
ἡ ἐκραγείσα ἐν τῷ Παλατινᾷ τῆς Βυαρίας καὶ
κατὰ τὸν Ῥήνον στάσις, ὅπου καὶ τελευταῖα σημεῖα
ζωῆς ἐδείκνυσεν ἀκόμη ὁ Παγγερμανισμός.

Πόλεμος περὶ ἐθνικότητα, δύο γερμανικῶν δευ-
κᾶτων ὑπῆρχε μετὰξὺ Πρωσίας καὶ Δανίας, ἀλλ'
ἐγένετο ἦδη ἀναγκωχὴ ὄπλων, τὴν ὁποίαν θέλει παρα-
κολουθήσει καὶ ἡ ὁριστικὴ εἰρήνη.

Μένουν λοιπὸν ἀκόμη εἰς ἐμπόλεμον κατὰστασιν
δύο μόνα κράτη, ἢ Οὐγγαρία καὶ ἢ Βενετία, ἢ μὲν
πολεμοῦσα μετ' ἀπελπισίας, ἢ δὲ ἀντέχουσα καρ-
τερικῶς.

Ἐν τούτοις τὰ Εὐρωπαϊκὰ ταῦτα συμβάντα ἐρ-
βίψαν εἰς τὴν Ἑλλάδα πολλοὺς πρόσφυγας, καὶ πρὸ
πάντων Ἰταλοὺς φυγάδας ἐκ Ῥώμης, Ἀγκῶνος,
Βενετίας καὶ ἄλλων πόλεων. Ἄν οὗτοι διώκονται
ἀπὸ τὰ ἄλλα κράτη, ἢ Ἑλλὰς ὁμως εἶναι ἀνοικτὴ εἰς
αὐτοὺς, διότι ἐνθυμουμένη, ὅτι εἰς τὰς ἡμέρας τῶν
δεινῶν καὶ τῶν δοκιμασιῶν τῆς ὅλας τὰς χριστιανικὰς
ἔθνας ἐδέχοντο τοὺς υἱοὺς τῆς ἀνοικταῖς ἀγκάλαις
καὶ περιεθάλπον, πανταχοῦ δὲ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγείρετο
φιλανθρωπίας φωνὴ, ἢ Ἑλλὰς δὲν ἐδύνατο ν' ἀγνω-
μονήσῃ, καὶ σήμερον προσπαθεῖ καὶ αὐτῇ, μετ' ὅλην
τὴν μικρότητά της, καὶ νὰ βοηθήσῃ καὶ νὰ περιθά-
ψῃ τοὺς πρόσφυγας τούτους, ζωηρὰν πρὸς ὅλους τοὺς
πάσχοντας λαοὺς δεικνύουσα συμπάθειαν. Ἄλλ' αἱ
κυβερνήσεις τῆς Εὐρώπης δὲν πρέπει νὰ παρεξηγή-
σωσι τὰ εὐγενῆ ταῦτα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ αἰσθη-
ματα, καὶ τὴν ἀπότισιν ἱεράς; καὶ ἐθνικῆς ὀφειλῆς.
Τὸ ἀληθὲς φρόνημα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὑπῆρξε
πάντοτε ἢ πρὸς τὰς μεγάλας δυνάμεις αἰδῖος εὐ-
γνωμοσύνη, διότι εἰς τὴν φιλόγνωμον αὐτῶν συν-
δομοῦν χρεωσθεῖ κατὰ μέγα μέρος τὴν ἀνεξαρτη-
σίαν της.

Ἐκρίναμεν ἀναγκαῖον νὰ εἰπωμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα,
διότι εἶδομεν μετ' ὀλίγων μας ἐφημερίδας τινὰς ζη-
τούσας νὰ παρεξηγήσωσι τὸ ἀληθὲς φρόνημα τοῦ
Ἑλληνικοῦ λαοῦ.

Ἐν Γαλλίᾳ μετὰ τὴν ἀπέπειραν τῆς 1 (13) Ἰου-
νίου, ἡ ταξὶς φαίνεται ἐξοφραλισμένη. Ὁ Λουδοβί-
κος Ναπολέον καταβλήων τοὺς ἐχθροὺς του, φυ-
γαθευθέντες ἐν Λονδίῳ, ὅπου εἶναι φυγάδες τοσοῦ-
τοι καὶ τηλικούτοι ἄλλοι πρὸ αὐτῶν, ἐστερέωσε
πρὸς τὸ παρὸν τὸν προεδρικὸν θρόνον του. Ὅποιος
δὲ ἐνίστε παραδόξως περιπετείας ἔχουσιν αἱ ἐπανα-
στάσεις, καὶ ὅποια συμβαίνει παλιόροια πραγμάτων
καὶ προσώπων! Πρὸ ἐνὸς περίπου ἔτους νομάρχης τις
Γάλλος εἶχε λάβει τηλεγραφικὴν διαταγὴν δια-
λαμβάνουσαν ταῦτα.

• Κύριε Νομάρχα,

« Συλλάβετε δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τὸν
πολίτην Λουδοβίκον Ναπολέοντα, ἐάν φανῇ εἰς τὸν
νομόν σας. »

ΛΕΩΡΙΟΥ ΡΟΛΛΙΝΟΣ. »

Μετὰ παρέλευσιν δὲ ἐνὸς ἔτους, ὁ αὐτὸς νομάρχης
λαμβάνει ἄλλην διαταγὴν ἐχουσαν οὕτως:

« Κύριε Νομάρχα,

« Συλλάβετε δι' ὅλων τῶν δυνατῶν μέσων τὸν
πολίτην Λαδριὸν Ρολλίνον, ἐάν φανῇ εἰς τὸν νό-
μόν σας. »

ΔΥΦΩΡ ὑπουργὸς τοῦ Λ. Ναπολέοντος. »

Ἄλλ' ἂν πρέπει νὰ δώσωμεν πίστιν εἰς διαφόρους
γαλλικὰς ἐφημερίδας, ὁ Λουδοβίκος Ναπολέον περι-
κυκλοῦται ὑπὸ μυρίων βραδουργιῶν. Οἱ δύο κλάδοι
τῶν Βουρβόνων, ὁ πρεσβύτερος καὶ ὁ τοῦ Ὀρλεάν,
ὡς εἰκάσεται, ἐξήτησεν νὰ συμφιλιωθῶσι. Ὁ Πρίγκιψ
Ζουαμβίλ ἔκαμεν ἐσχάτως ἐκ Λονδίνου μικρὰν περιο-
δείαν εἰς Βιέννην, ὅπου εἶχε μεταβῆ καὶ ὁ δούξ τοῦ
Βορδώ καὶ πειρευθή καὶ ἡ δούκισσα τοῦ Ὀρλεάν.
ὑποθέτουσι πολλοὶ, ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς συνεντεύξεως
ταύτης εἶναι δῆλωσις ἀπὸ μέρους τοῦ Ὀρλεανικοῦ
οἴκου ὅτι παραιτεῖται πᾶν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ θρόνου
τῆς Γαλλίας ὑπὲρ τοῦ Ἑρρίκου Β, ἵνα εὐκολώτερον
ἐπανέλθῃ ὁ γαλλικὸς θρόνος εἰς τοὺς νομίμους αὐτοῦ
κληρονόμους τοὺς Βουρβόνους, καὶ ὄχι εἰς τοὺς υἱοὺς
τῆς τύχης Ναπολέοντος. Λέγεται, ὅτι τὸ σχέδιον
τοῦτο ἔχει συνεργοὺς ἐν Γαλλίᾳ ἐκτὸς τῶν νομιμο-
φρόνων καὶ τινὰς ἄλλους ὀπαδοὺς τῆς Ἰουλιανῆς ду-
ναστείας. Ἄλλὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ἀπίθανον,
διότι εἰς τὸν Τιερ ἀποδίδουν ἐξ ἐναντίας ἐπιχειρή-
σιν μοργανατικοῦ συνοικισίου ὑπὲρ τοῦ Ναπολέον-
τος μετὰ τῆς χάρας τοῦ δουκὸς τοῦ Ὀρλεάν. Λέ-
γεται μάλιστα ὅτι ὁ Κ. Τιερ, ὅστις ἐπέκρινεν ἐν
τῇ ἐθνοσυνελεύσει πικρότατα ὅλας τῆς δημοκρατίας
τὰς πράξεις ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἶχε λάβει
ἐσχάτως μυστικὴν συνέντευξιν μετὰ τοῦ Πρίγκιπος
Ζουαμβίλ. Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ὁ Κ. Γυζῶ
ἦλθεν εἰς Γαλλίαν, ὅπου κατὰ τὸν Σαριβαρή,
ἀνηγγέθη κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Κ. Πισκατόρη,

τοῦ καὶ δραμόντος πρὸς ἀντάμωσίν του εἰς Λύρον.
Ὁ ἀναγνώστης μας γνωρίζει, ὅτι αἱ μεταξὺ Λυ-
στρίας καὶ Σαρδηνίας διαπραγματεύσεις περὶ εἰρήνης
πολλάκις διακοπεῖσαι ἐπανελήθησαν, ἀλλ' ἐσχάτως
παλιν διεκόπησαν σοφάρως καὶ νέος ἱσως ἐπέκειτο
πόλεμος μετὰξὺ τῶν δύο τούτων ἐπικρατειῶν; κατὰ
τὰς τελευταίας ὁμως εἰδήσεις, φαίνεται, ὅτι ἡ
εἰρήνη ἐκλείσθη ὁριστικῶς.

Τοιαύτη ἐν περιλήψει, ἢ ἐνεστῶσα κατὰστασις
τῆς Εὐρώπης. Ἄλλὰ τίς δύναται νὰ προείπῃ, ὅτι
ἢ ἡσυχία μέλλει ν' ἀποκατασταθῇ ἐντὸς ὀλίγου.
Τοσαῦτα παράδοξα καὶ ἀπροσδόκητα συνέβησαν κατὰ
τὰ τελευταῖα ταῦτα δύο ἔτη, ὥστε τὰ πάντα ἀξέ-
βαια καὶ ἀδηλα. Ἄλλ' ὅπως καὶ ἀ. ἔγρ. δὲν νομι-
ζομεν ἀκαιρὸν νὰ ριψώμεν ἐλέμμα παλινδρόμον
ἐπὶ τῶν συμβάντων τῆς Εὐρώπης ἥδη, ὅτε ταῦτα
λαμβάνουσι νέαν μορφήν. Εἶναι περιέργον νὰ γνωρί-
σωμεν τὴν φυσιογνωμίαν τῶν φαινέντων ἐπὶ τῆς αἵμα-
τρεᾶς ταύτης σκηνῆς ἠθῶν κατὰ τοὺς τελευταίους
τούτους χρόνους, παραβάλλοντες αὐτὰ μετὰ τῆς
Ἑλλάδος. Γνώρισμα ἀλάνθαστον τοῦ χαρακτήρος
ἐκάστου ἠθῶν, ὡς δικαίως ἐσυμπεράνε τις, ὑπάρχου-
σιν αἱ ἐπαναστάσεις του.

Ἡ Ἑλλὰς τὴν 7 Σεπτεμβρίου ἐνεργεῖ μεταπο-
λίτευσιν βιζικὴν ἐν μιᾷ νυκτί, ὁμοψύχως, εἰρηκῶς,
ἀναιμάκτως. Ὁ ἐνθουσιασμός της εἶναι ἐμφρων καὶ
ἡσυχος, οὐδὲ παρέστησέ τι παιδαριῶδες καὶ θιαῖον.
Ἀφοῦ ὁ λαὸς ἐπιτυχᾶναι τοῦ ποθομένου, εὐρίσκων
πατρικὴν καὶ πρόθυμον διάθεσιν εἰς τὸν ἡγεμόνα του,
ἐπιστρέφει εἰς τὰ ἴδια εὐτάκτως καὶ ἡσυχως, ὡς
ἦλθεν. Ἡ αὐγὴ διαγελωσα οὐδὲν σημεῖον ἐπανα-
στάσεως ἀπαντᾷ. Ὁ λαὸς ἐγείρεται ζητῶν Σύνταγμα,
ἀλλὰ περιφρουρεῖ αὐτὸς οὗτος τὸν βασιλέα του, καὶ
οὔτε τὴν τριχὰ ἐγγίξει τῶν ξένων καὶ ἐκείνων τοὺς
ὀποιους ἐθεώρει ἐχθροὺς του. Παράδειγμα τοιοῦτον
δὲν ἐδείξε κανεὶς ἄλλος λαός.

Ἐν Γαλλίᾳ πάσα ἐπανάστασις σημαίνεται διὰ
αἱμάτων καὶ ἐμφυλίων σπαραγμῶν, καὶ πᾶσα μετα-
πολίτευσις συντρίβει τὸν θρόνον μιᾶς δυναστείας.

Ἐπαναστατεῖ ἡ Αὐστρία. Ἐν Βιέννῃ, πόλει ἀμε-
ρίμων καὶ ὠλικῆ, ὁ λαὸς πρὸ παντός ἄλλου, τρέχει
νὰ φάγῃ καὶ νὰ πῖρῃ. ὑπὸ τὴν ἑολὴν τῶν κανονίων,
λεχλατεῖ τ' ἄρτοποιεῖα καὶ κροσποτεῖα καὶ μεθύ-
σκεται εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πρίγκιπος Μετερνίχου,
ἐξαντλῶν τὴν πλοσίαν ἀποθηκῶν αὐτοῦ ἐκ Καμ-
πανίνου καὶ Ῥηνίου οἴνου. Ἐνθ' ἡ νεολαία τῶν σπου-
δαστηρίων κυριεῖ τὸ ὄπλοστασίον, αἱ γυναῖκες,
κύπτουσαι ἐκ τῶν παραθύρων, ρίπτουσι αὐτῇ ἀνθο-
δέσμα καὶ ταινίας.

Ἡ ἐπανάστασις τῆς Βιέννης δὲν ἦτο κατὰ τοῦ
Μονάρχου, ἦτο κατὰ τοῦ Μετερνίχου. Ὁ Νέστωρ
οὗτος τῆς εὐρωπαϊκῆς διπλωματίας ἐνοεῖ τὸ πρᾶγμα
καὶ σπεύδει νὰ παραιτηθῇ. Μόλις δ' ἐγνώθη ἡ
παραιτήσις του, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ περιτρέχει ἡσυ-
χος ἐπὶ ὀχύματος τὴν πόλιν, καὶ ὁ λαὸς ἀσπάζεται
τὰς χεῖρας του καὶ πίπτει ἐνώπιόν του γονυπετής.

Ἐν Βερολίῳ, ὅπου ὁ λαὸς ἐσεβάσθη πάντοτε καὶ
ἠγάπησε τὸν Μονάρχην του, διότι εἰς τὴν μοναρχίαν
χρεωσθεῖ καὶ τὴν ὑπερβῆν τῆς καὶ τὸ μεγαλεῖον της
ἢ Πρωσία, ἐγείρει περὶ τὰ ἀνάκτορα μετὰ σεβασμοῦ

καὶ ἀσκεπὴς τὰ χαρακτηρισμὰτά του. Ὄταν ὁ Φρειδερίκος βλέπει τὴν στάσιν, πολιορκήσασαν αὐτὸν εἰς τὸ παλάτιόν του, ἐξέρχεται ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ. Οἱ μαχηταὶ τῷ φέρουσιν πτώματα, τῶν ὁποίων ἀνοίγοντες τὰ στήθη, αἰ διαπέρασεν ἡ σφαῖρα, δεικνύουσιν αὐτὰ εἰς τὸν Μονάρχην των, λέγοντες: « Ἐδῶ » ὑπῆρχον καρδίαι, αἷτινες ἐπαλλοῦν διὰ σέ, ἀλλὰ » τώρα δὲν πάλλουσι πλέον ».

Ὁ Βασιλεὺς συγκινεῖται μετ' αὐτῶν, ἀποτείνει κατασκευαὶκάς ὁμιλίαις καὶ συμβουλάς πρὸς τὸν λαόν του καὶ ὑποσχόμενος αὐτῷ μέλλον εὐκλείες, ἀνυψοῖ τὸ ἐθνόσημον τῆς γερμανικῆς ἐνότητος. Ἐπειτα ἀναβαίνει ἐπὶ τὸν ἵππὸν του καὶ περιτρέχει τὰς ξεστρωμένας ἀγυῖας τοῦ Βερολίνου. Καθ' ὁδὸν λαμβάνεται ἐν ἀδελφότητι τῆς χειρὸς τῶν σπουδαστῶν, καὶ πάντες ἀνακράζουσι: « Ζήτω ὁ Φριδερίκος Γουλιέλμος! »

Ὁ Βασιλεὺς δὲν εὐχαριστεῖται μόνον νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν στάσιν, ἀλλ' ἀποκαλύπτει τὴν κεφαλὴν ἐνώπιον τῆς νεκρικῆς ἐκφοράς τῶν θυμάτων καὶ ψάλλει τὸν ἐπικήδειον ὕμνον,

Nun danket alle gote.

Ἡ Οὐγγαρία παρουσιάζει ἄλλην φυσιογνωμίαν. Κατ' ἀρχὰς ἐπαναστατεῖ ζητοῦσα μόνον κυβερνητικὸν διαχωρισμὸν καὶ σεβομένη τὸν μονάρχην τῆς, ἐπετυγχάνει τοῦ σκοποῦ τῆς, ἀλλ' ἐν τούτοις θέλει ὡς Εἰλωτας νὰ ἔχη τοὺς ὑπ' αὐτὴν Σλάβους καὶ Κροάτας, οὐδὲ τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης των συχωροῦσα. Τὸ ἀγέρωχον καὶ ἀριστοκρατικὸν πνεῦμα τοῦ Μαγγυάρου διαφαίνεται εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς πράξεις. Τότε ἐπαναστατεῖ καὶ κατ' αὐτῆς ὁ Γέλαισις, προχωρεῖ νικηφόρος μέχρι τῆς Πέστης, ἀλλ' ἐκτραγείσης συγχρόνως νέας καὶ τρομερωτέρας ἐπαναστάσεως ἐν Βιέννῃ, ἡ Οὐγγαρία λαμβάνει ἀνεσιν καὶ ὑφόνει ἡδὴ φανερά τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως, καθαιρέσασα ἐπὶ τέλους καὶ τὴν βασιλείαν. Ἡ ἐπανάστασις αὕτη παριστᾷ ἀτίθασόν τι καὶ ἄγριον, ὡς εἶναι καὶ ὁ χαρακτήρ τοῦ ἔθνους.

Ἡ Ἰταλίαι, ἀεροδιαιτός ἐρωτικῆ, μουσικῆ, ἐνθουσιαστικῆ, ἐπιχειρεῖ τὴν ἐπανάστασιν τῆς ἐντὸς τῶν Θεάτρων τῆς, ἐν μέσῳ συμπλεγμάτων ἀνῶν, ἐν μέσῳ κώμων, καὶ μουσικῶν συναυλισμῶν. Ἀδουσα ἀποκτᾷ κατ' ἀρχὰς τὰς ἐλευθερίας τῆς, ἀλλ' ἀκόλουθός ὑποκύψασα εἰς τὴν αἰχμὴν, δὲν ἐραδύνει ν' ἀπολέσῃ αὐτάς.

Πῶς δὲ πάντα ὅσα ἐξεθέσαμεν ἀνωτέρω ἀνετραπήσαν ἔπειτα, γνωρίζομεν ἤδη. Οἱ λαοὶ μὴ εὐχαριστηθέντες εἰς τὰς πρώτας νίκαις των, ἔγειναν απαιτητικοὶ· δὲν ἤρκουσαν πλέον εἰς αὐτοὺς τὰ συντάγματα, ἤθελον δημοκρατίας, ὥστ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀξιώσεις τὴν ἀντίδρασιν ἐπήνεγκον.

Ὁ Ναπολεὼν μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὰς διαφοροὺς λαμπρὰς νίκαις του, δι' ὧν καθυπέταξεν ἅπασαν σχεδὸν τὴν Εὐρώπην, ἐνόμισεν ἐν τῇ ἀπλήστῃ φιλοδοξίᾳ αὐτοῦ, ὅτι δύναται νὰ γίνῃ καὶ Μονοκράτωρ τῆς Εὐρώπης, καὶ εἰς ὀλιγώτερον τῶν δύο ἐτῶν διάστημα (1813—1814) οὐ μόνον ἀπόλεσεν ὅλας αὐτοῦ τὰς κατακτήσεις, αἷτινες ἀπῆλθον ἀγῶνας

δώδεκα καὶ ἐπέκεινα ἐτῶν καὶ θυσίαν πολλῶν μυριάδων ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠττάται τὴν ὕψι ἀπὴν ἠτταν εἰς τὸ Βάτερλον καὶ ἐξωρίζεται δέσμιος εἰς τὴν ἔρημον ἐν μέσῳ τοῦ ἀχανοῦς ὠκεανοῦ κειμένην νῆσον τῆς Ἁγίας Ἐλένης, πικρὰν τῆς φιλοδοξίας του τισάμενοι δίκην!

Αἱ Ἀθηναῖαι, ἐπὶ Περικλέους, ἔφθασαν εἰς τὸν κορυφῶνα τῆς δόξης καὶ δυνάμεώς των. Πολλαὶ πόλεις τῆς ξηρᾶς καὶ ὄλας αἱ νῆσοι ἐπλήρουναν φόρους τοῖς Ἀθηναίοις. Διὰ τῶν συμμαχικῶν τούτων χρημάτων ἀνηγέρθησαν ἐν τῇ Ἀκροπόλει τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα Προπύλαια καὶ ὁ μεγαλοπρεπῆς Παρθενῶν, τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀνθρωπίνης τέχνης· ἡ πόλις κατεκοσμήθη ἅπασα, ὁ στόλος πύξθη καὶ ὑπὲρ τὰς 40,000 ἑκατομμύρια δραχμῶν ἀποθεματικῆ κεφαλαιοῦ περιεῖχε τὸ ταμεῖον τῆς Ἀκροπόλεως! Ἡ φιλοδοξία καὶ ἀπληστία τῶν Ἀθηναίων καὶ τοῦ μεγάλου των διημαγωγῶ Περικλῆ δὲν ἠρκέθη εἰς ταῦτα, ἠθέλησαν νὰ ὑποτάξωσιν ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα καὶ μετὰ πόλεμον καταστρεπτικὸν διακρίσαντα εἰκοσι καὶ ἑπτὰ ἔτη μετὰ αὐτῶν καὶ τῶν Λακεδαιμονίων, εἶδον τὴν πόλιν των κυριευομένην ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, καταλυομένην τὴν ἐλευθερίαν των, καὶ εἰς Ἀθήνας ἀρμωστήν καὶ φρουρὰν τῶν Λακεδαιμονίων!

Ἄν τὰ ἔθνη καὶ τοὺς μεγάλους αὐτῶν ἀνδρας ὠδήγει πάντοτε ἡ φρόνησις, ἀν δὲν ἦτον ἀναπόφευκτον οἱ Περικλεῖς ν' ἀνοίγωσι τὴν ὁδὸν εἰς Κλέονας, καὶ Ἱπερβόλους ὁπόσων δυστυχμάτων δὲν ἤθελον ἀπαλλαγθῆ ἡ ἀνθρωπότης! Εἶναι ἄπορον καὶ ἀνεξήγητον τῶνόντι, πῶς καὶ τὰ ἄτομα καὶ τὰ ἔθνη καὶ αἱ κυβερνήσεις δὲν ἠθέλησαν ποτε νὰ ὠφληθῶσιν ἀπὸ τὰ παθήματα τῆς πείρας καὶ τοῦ παρελθόντος.

Αἱ σκέψεις αὗται μᾶς φέρουσι φυσικῶ τῷ λόγῳ καὶ εἰς τὰ τῆς πατρίδος μας. Ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ἐσχάτως, κυρία τις πνευματώδης, ἀλλὰ πολυπράγμων ἐπέπλητται τὰ Ἔργα καὶ τὰς Ἡμέρας, ὅτι περὶ παντός τοῦ κόσμου, καὶ περὶ Κίνας ἀκόμη καὶ Ἀμερικῆς, ποιοῦνται λόγον, οὐδέποτε δὲ περὶ Ἑλλάδος.

— Ἡ Εὐτέρπη, ἀπῆλθονα πρὸς τὴν πνευματώδη κυρίαν, ἀπέχει τοῦ νὰ φέρῃ κρίσιν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς τῆς ἡμέρας. — Διηγεῖται μόνον, καὶ δὲν κρίνει. Κρατεῖ οὐδετερότητα.

— Δὲν ἀγνοεῖτε, μετ' ἀντέκοψεν ἡ κυρία μειδιῶσα, ὅτι νόμος Ἑλληνικὸς παλαιότατος, δὲν συνεχώρει τὴν πολιτικὴν ἀδιαφορίαν εἰς τὸν πολίτην. Ὁ τοιοῦτος ὑπεβάλλετο εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀτιμίας, ἐστερεῖτο τῶν ὑπαρχόντων του καὶ ἐξωρίζετο. Κατ' αὐτὸν τὸν νόμον, ἡ Εὐτέρπη εἶναι ἀξία μυρίων ἑξομίων καὶ θὰ τὴν ἐξωρίσω ἐγὼ πρώτη τῆς οἰκίας μου.

— Ποινὴν μεγαλητέραν ταύτης δὲν θέλει, κυρία, ἐσπευσσ ν' ἀπαντήσω, καὶ διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ εἰς τοιαύτην σκληρὴν τιμωρίαν, εἰς τὴν πρώτην περίστασιν, θέλει ἐκθέσει περὶ τῆς ἐνεστάσεως πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος καταστάσεως.

Γνωρίζω ὅτι αἱ Ἑλληνίδες δὲν εἶναι ἀδιάφοροι εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν ἐθαύμασα διὰ τὴν ἐπίπληξιν ταύτην, καὶ εἶχον ἀπόφασιν πραγματικῶς νὰ εἶπω

ὀλίγα τινα καὶ περὶ Ἑλλάδος, ἀλλ' εὐρέθην εἰς ἀμηχανίαν μεγίστην ἔπειτα τί νὰ εἶπω, καὶ τὴν ἀπορίαν μου ταύτην διεκοίνωσα μετὰ τινος ἡμέρας εἰς τὴν ὠραίαν πολυπράγμονα κυρίαν.

— Τίποτε ἀξιὸν λόγου δὲν εὐρίσκω νὰ εἶπω, τῇ λέγῳ· ἡ Ἑλλάς ὡς βλέπετε ἀκίνητη, καὶ κατ' ἐμέ τόσῳ τὸ καλλίτερον, διότι ὅταν φυσᾷ τρικυμία, τὸ πλοῖον δὲν φοβεῖται νὰ ναυαγήσῃ, εὐρισκόμενον εἰς λιμένα.

— Ἀληθές, μετ' ἀπῆλθονα, ὁσάκις εὐρίσκειται εἰς ἀσφαλῆ λιμένα, ἀλλὰ καὶ τότε σήπεται ματαίως· ἀλλ' ὁ λιμὴν ἡμῶν νομίζετε ὅτι εἶναι ἀσφαλῆς; ὅπως δὲποτε ὅμως, δὲν εἶναι καλλίτερον ἢ ναῦς νὰ πλέῃ πρὸς τὸν προορισμὸν τῆς, κυβερνωμένη ὑπὸ ἐπιτηδείων κυβερνητῶν.

Ἐνόησα ὅτι ἡ γυνὴ διὰ τούτου αἰνίττετο τοὺς ὑπουργούς, βουλευτάς καὶ γερουσιαστάς μας. Δὲν θὰ ἦτο παραπολὺ εὐχαριστικὴν ἀπὸ τοὺς κυβερνήτας τούτους, καὶ ἐγὼ, διὰ νὰ τοὺς δικαιολογήσω τῆς ἐνθύμησας τὰς διαφοροὺς σπουδαίας συζυτήσεις, αἷτινες ἐγένοντο ἐσχάτως ἐν τῇ Γερουσίᾳ καὶ τῇ Βουλῇ, προσθεὶς ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραπονώμεθα, ὅταν ἔχωμεν, λόξᾳ τῷ Θεῷ! διακοσίους ναυκλήρους καὶ κυβερνήτας.

— Ἀλλ' ἐμπνέονται οὗτοι ὑπὸ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ αἰσθήματος, ὑπὸ ἐνός καὶ τοῦ αὐτοῦ συμφέροντος, τοῦ συμφέροντος τῆς πατρίδος; μετ' ἀντέκοψεν ἡ κυρία μετὰ ζωηρότητος. Ἐνθυμηθῆτε τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο.

« Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη... »

καὶ αἱ θελήσεις καὶ τὰ συμφέροντα αὐτῶν εἶναι τοσοῦτοι κοίρανοι τῆς Ἑλλάδος. . . .

Διὰ νὰ κόψω ὁμιλίαν, ἥτις ἤρχισε νὰ με δυσρεστῆ πραγματικῶς, ἐπροφασίστην ὑπόθεσιν τινα καὶ ἀποκαιτήσας τὴν διαλεκτικὴν ταύτην κυρίαν, ἐπέστρεψα οἶκαδε, ἀναπολῶν τὴν συνομιλίαν ἐκεῖνην, τὴν ὁποίαν καὶ ἀπεφάσισα ἀμέσως νὰ ἐκθέσω, ὡς κρίσιν τινα ἐπὶ τῆς ἐνεστάσεως πολιτικῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀν καὶ εἰς πολλὰ ἡ γνώμη μου διέφερε.

Εἶδον μολεταῦτα, ὅτι ἐνώπιον τοῦ δεινοῦ ἀντιπάλου μου δὲν ἐδυνάμην νὰ δικαιολογήσω ὅπως οὐδὲν οὔτε τὰς Βουλὰς, οὔτε τὰ ὑπουργεῖά μας, διότι οὐδὲν γεναῖον πραγματικῶς εἶδα νὰ πράξωσιν ἀπὸ πολλοῦ. Τὰ κράτη, ἅτινα διήλθον διὰ τῶν αὐτῶν σχεδόν περιπετειῶν, δι' ὧσων καὶ ἡ Ἑλλάς, ὡς ἡ Ἰσπανία καὶ ἡ Πορτογαλία, μετέβαλλον καθ' ὅλου πορείαν κυβερνητικῆν. Ἐν Ἰσπανίᾳ δίδεται πλήρης καὶ γενικὴ ἀμνηστία· ἐν δὲ Πορτογαλίᾳ σχηματίζεται ὑπουργεῖον τὸ ὁποῖον ἐρχόμενον εἰς τὰς Βουλὰς, λαμβάνει ὡς πρόγραμμά του, τὴν *Συνταγματικὴν Ἐλευθερίαν, τὸν νόμον, τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν Οἰκονομίαν*, καὶ κηρύττει ὅτι θέλει διοικεῖ μετ' αὐτῶν ἐνώσῳ χαίρει τὴν ἐμπιστοσύνην των, θέλει δὲ ἀποσυρθῆ αὐ' ἀποπέσει αὐτήν. Τὰ τοιαῦτα παραδείγματα ἔπρεπε βεβαίως νὰ διεγείρωσι καὶ παρ' ἡμῖν τὴν ἀμιλλαν τῶν καλῶν. Ἀλλὰ δυστυχῶς, εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ἄλλην πρᾶξιν πολιτικὴν, παρὰ τὰς συνεχεῖς ὑπουργικὰς μεταρρυθμίσεις δὲν βλέπομεν,

ὥστε δὲν εἶναι ὅλως ἄτοπον νὰ ἐφαρμώσωμεν δ,τι ἀλλοτε ὁ Σατοβριὰν ἔλεγε περὶ τῆς Συνταγματικῆς Γαλλίας.

« Ὄταν ὑπερβαίνωμεν τὸ μέτρον εἰς πάντα, ὅταν ἐκδιάζωμεν τὰ πάντα, ὅταν διαφθερίωμεν ἐξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς τὰς θεσμοθεσίας, καὶ διαστρέφωμεν τὰ ἐσώτερα, καταστρέφωμεν πάντα τρόπον μελλούτης κυβερνήσεως. Οἱ ἰσχυρότεροι χαρακτῆρες ἀποκάμνουσιν οἱ τίμιοι πολῖται ἀποδυσπετοῦσι καὶ ἀηδιάζουσιν, ὥστε πάντες περιπίπτουσιν εἰς τὴν πολιτικὴν ἐκείνην, ἀδιαφορίαν, ἥτις ἐπιφέρει τὸν θάνατον εἰς τὰς κοινωνίας, ὡς ἡ περὶ τὴν θρησκείαν ἀδιαφορία ὠδήγει εἰς τὸ μηδὲν (néant). »

Ἀλλὰ ζητήσας νὰ εὐχαριστήσω τὰς ἀναγνώστριάς μου διὰ πολιτικῶν τινῶν διηγήσεων, φοβοῦμαι μὴ κόρον ἔβην. Διὸ σπεύδω νὰ μεταβάλλω τὸ ἀντικείμενον τοῦ λόγου ἀλλὰ πρὸς τι νὰ στρέψω αὐτόν; Τίς δὲν ὁμολογεῖ, ὅτι τῶν κοινωνικῶν μεγίστη ἤδη ὑπάρχει ἀφορία οὐ μόνον ἐνταῦθα, ἀλλὰ πανταχοῦ;

Ποῖαν λοιπὸν μούσαν νὰ ἐπικαλεσθῶ ἵνα μὴ ἐμπνεύσῃ καὶ ἡδῃ; Μοὶ παρουσιάζεται ἡ φαεινὴ Μούσα τῆς ποιήσεως καὶ τῆς Φιλοσοφίας, μεταμορφωθεῖσα εἰς τὸν *Πρόδρομον τῆς Φιλοσοφίας* τοῦ Κ. Κόμνου καὶ τὸ *Ποιητικὸν Ἀπάνθισμα* τοῦ Κ. Καρατσούτσα. Βεβαίως τὸν ἀναγνώστην μου, ὅτι καὶ τὰ δύο ταῦτα νεοφανῆ βιβλία εἶναι ἀξία τῆς προσοχῆς των, καὶ ἐπομένως ἀναγνώσεως, καὶ ἡ ποίησις καὶ ἡ φιλοσοφία παρουσιάζονται ἐν αὐτοῖς μετ' ἐνδυμα νέον καὶ λαμπρόν...

Εἶχουμεν σκοπὸν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν ὁποίαν ἤρχισαμεν ἤδη περιγραφὴν τῶν ἀγγλικῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων, καὶ νὰ μεταβῶμεν καὶ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ κατ' οἶκον βίου τῶν Ἀγγλων, τοῦ κατὰ πάντα τοσοῦτον ἀξίου σπουδῆς καὶ μιμήσεως, ἀλλ' ἀναγκαζόμεθα ν' ἀναβάλλωμεν τὴν πρόθεσιν μας ταύτην, περιοριζόμενοι ἤδη εἰς τὴν διήγησιν ἀνεκδοτῶν τινῶν, χαρακτηριστικῶν καὶ αὐτῶν ἐν μέρει τὰ ἀγγλικά ἦθη.

Εἰς τὰς Ἀνατολικὰς Ἰνδίας, ἐνθα παρεστάθη ἐσχάτως πάλιν τρομερὸν δράμα σφαγῶν καὶ ὤμοιτων μεταξύ Ἀγγλων καὶ Ἀφγάνων, ὑπῆρχε τις ἡγεμονίς ὀνόματι Βεγούμη Σουμουρῦ. Αὕτη υιοθέτησε νέον τινα Ἀγγλον, Dryce Sombre καλούμενον, καρπὸν συνοικεσίου Ἀγγλου μετὰ Ἰνδῆς ὀδάλισσας, ὅστις, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Βεγούμης, διεδέχθη αὐτὴν εἰς τὴν ἡγεμονίαν. Ἀλλ' ἡ ἀπληστος ἔταιρία τῶν Ἰνδιῶν, δικαιοῦματι ὁμοεθνεῖας, κατέσχε τὸ κράτος του καὶ μέρος τῶν θησαυρῶν του καὶ πρὸς παρηγορίαν του, τὸν ἐβεβαίωσεν, ὅτι, ἀν ἐμελλε νὰ μεταβῇ εἰς Ἀγγλίαν, διὰ τῆς κολοσσαίας καταστάσεώς του, ἤθελον ἐξισωθῆ μετὰ τοῦ διασημοτέρους μεγαγιστᾶνος αὐτῆς. Ὁ νέος *Ναβάβης* μας κινεῖ διὰ τὴν Εὐρώπην καὶ ἀφικνεῖται εἰς Λονδίνον. Τὸ Λονδίον, ὡς ἦτον ἐπόμενον, ἤλκυσε αὐτόν τοσοῦτον, ὥστε ἀν καὶ γεννημένος εἰς γυναικωνίτην καὶ ἀνατεθραμμένος εἰς τὰς ἀσιατικὰς περὶ γυναικὸς ιδέας παρητήσατο τὸν παράδεισον τοῦ Βράμα, ἵνα γείνη ὁ ἠθικός σύζυγος θυγατρὸς ἐνός Λόρδου. Αἱ ἀριστοκρατικαὶ καλλοναὶ τοῦ Λονδίνου, ὡς παντὸς ἄλλου

τόπου, είναι εύαισθητοι εις τὰς άσιατικὰς περιποιήσεις, όταν μάλιστα αὐται συνοδεύονται καὶ με εἰσόδημα ἑνὸς ἑκατομμυρίου, ἢ καὶ ὀλιγώτερον. Διὰ τῶν χρημάτων του, ἔγγυθθέντων ἑνώπιον Συμβολαιογράφου, ὁ υἱὸς τῆς Ὀθαλίτσῃς εὗρε πενθερόν, τὸν λόρδον Σχίν Β. νσάν, καὶ σύζυγον τὴν πολυθέλγητρον αὐτοῦ θυγατέρα. Ἄλλ' ὁ γεννηθεὶς εἰς τὰ ἄξια τῆς Ἀσίας πέρτατα εἶναι πάντοτε Ἀσιανός. Ὅλα δύναται ν' ἀποβάλλῃ πλὴν τοῦ σφοδροῦ πάθους τῆς ζηλοτυπίας, ὅπως παρίσταται αὐτὸ εἰς τὸν πρίγκιπα Δζάλμα, ἢ τὸν Ὀτέλλο. Ὁ νέος Ἀγγλοῦνδος εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ ἐμποδίσῃ Εὐρωπαϊάν γυναῖκα νὰ ἦναι φιλάρεσκος. Ἡ δὲ Sombre ἐπέμενε καὶ αὐτὴ λέγουσα ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκθέτῃ εἰς τὸν θυματμὸν τοῦ κόσμου τὰ λαμπρὰ ἐνδύματά της, τοὺς ὠραίους ἀδάμαντάς της, καὶ ἐπὶ πᾶσι τοὺς ὠραιότερους ὀρθαλομοῦς της. Ἐν ἐνί, ἀπήτει ὑπερφηάως τὰ δικαίωματα τῆς ἐλευθέρως γυναικὸς καὶ λέγουσα ἑαυτὴν φρόνιμον, ὅσον καὶ τὴν βασίλισσαν Βικτωρίαν, ἠξίου νὰ ἦαι καὶ ὁ ἀνὴρ της ἐπίσης ἐράσιμος καὶ ἀρεσκος (complaisant) ὅσον ὁ πρίγκιψ Ἀλβέρτος. Ὁ Ἰνδὸς ἐτόλμησε ν' ἀποτανοθῆ πρὸς τὴν σύζυγον του με ὕψος ἑξουσίας. Τότε δὴ τότε, ἡ γυνὴ του ἐπανέστη καὶ στηριζομένη ὑπὸ τῆς οἰκογενείας της, κατάρθωσε νὰ λάβῃ, διὰ ἱατρικοῦ καὶ δικηγορικοῦ συμβούλιου, πιστοποιήσιν ὅτι ὁ σύζυγος της εἶναι φρενοβλαβής! ὁ Λόρδος Δήμαρχος, πρὸς δὲν ὑπεβλήθη ἢ ὑπόθεσις ἐδηλοποίησεν τῷ Κ. Dryce ὅτι ἡ ζηλοτυπία ἐν Ἀγγλίᾳ θεωρεῖται ὡς παραφροσύνη, καὶ ὁ ζηλότυπος ἄξιός νὰ ἐπιτηρήται καὶ νὰ κλεισθῇ εἰς φρενοκομεῖον κατεδίκασεν ἐπομένως αὐτὸν εἰς ἐπιτήρησιν διηγεκῆ καὶ χορήγησιν εἰς τὴν γυναῖκα του εἰσοδήματος 100,000 φράγκων! Καὶ ὁ Λόρδος Βύρων ἐκηρύχθη παράφρων παρ' οἰκογενειακοῦ συμβούλιου, ἀλλ' αὐτός... διότι ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἶχε τὴν ἀσθένειαν, δι' ἣν ἐκατηγορεῖτο ὁ δυστυχὴς Ναβάβης!

Ὡ; ἐν Βοσειά εἶχε φανῆ ἐσχάτως αἱρέσεις τις καλουμένη τῶν *Αδαμιτῶν*, κατὰ τὴν ὁποίαν οὐ μόνον τὰ πάντα ἦσαν κοινὰ, κατοικία, χρήματα, ἐνδύματα, γυναῖκες, ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα, διότι οἱ μὲν ἄνδρες ὄλοι ἐκαλοῦντο *Αδάμ*, αἱ δὲ γυναῖκες *Εὔα*, οὕτω καὶ ἐν Ἀγγλίᾳ ἐγεννήθη ὁμοίαι τις ταύτης αἱρέσεις τῶν *Πρωισσιτῶν* λεγομένην ἀπὸ τοῦ καθιδρυτοῦ αὐτῆς πρεσβυτέρου Pirnce.

Ὁ αἰδισκρότατος οὗτος, ἀπὸ ἀπλοῦ ἐφημερίου κωμπούλεως τινος, κατάρθωσε, διὰ τῶν κινητῶν διδασχῶν του καὶ τῶν προσφορῶν τῶν πιστῶν, ν' ἀποκτήσῃ σημαντικὴν κατὰστασιν καὶ ν' ἀγοράσῃ μέγα τι ὑποστατικόν, τὸ ὁποῖον περιτοίχισας δι' ὑψηλοῦ τεύχους, ἐπέγραψεν ἐπὶ τῆς εἰσόδου « *ῶδέ ἐστιν ἡ εὐδαιμονία* » καὶ κάτωθεν τούτων ἑλληνιστὶ τὸ εὐαγγελικόν « *Ἀγαπᾶμεν ἀλλήλους.* » Ὁ ὄλιγον κατ' ὀλίγον ἤρχισαν νὰ πολλαπλασιάζωνται οἱ ἄγιοι τοῦ νέου τούτου παραδείσου ὑπῆρχον δὲ ἐσχάτως ἐν αὐτῷ ἄγιοι — τέσσαρες κληρικοὶ, εἰς εἰσαγγελεύς, εἰς μηχανικός καὶ εἰς χειρουργός· πολλοὶ εὐπατρίδαι ἀγνώστου ἐπαγγέλματος, καὶ γυναῖκες, αἱ μὲν ἔγγαμοι, αἱ δὲ χῆροι, αἱ δὲ παρθέναι, αἱ δὲ μητέρες. Οὐδεὶς, ἐκτὸς τῶν κλητῶν τούτων,

γνωρίζει τί γίνεται ὀπισθεν τῶν τειχῶν τοῦ παραδείσου τούτου. Βλέπονται μόνον, ὁσάκις εἶναι καιρὸς εὐδίας, οἱ ὅσιοι οὗτοι καὶ αἱ ὅσται, ἐξερχόμενοι τοῦ καταγωγίου των ἐφ' ἵππων λαμπρῶν, καὶ καλπάζοντες οἱ μὲν πρὸς θήραν, οἱ δὲ πρὸς τὰς παχυφύλλους τοῦ δάσους δρῦς, ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐξαπλόνομενοι ἀκροῶνται τῶν διδασχῶν τοῦ κύρ Πρίνσου. Καθεκᾶστην ἐπίσης τοῖς ἔρχονται, ἀγνωστον πόθεν, οἶνοι ἐκλεκτοί, τρόφιμα παντοδαπά, πρωτοφάνεια, ἐν ἐνί ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τῶν ὀλικῶν ἀπολαύσεων. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Κ. Πρίνσου φρενοῦν καὶ κηρύττουσιν ὅτι οὗτος εἶναι Θεὸς παντοδύναμος, ὅτι ὁ Θεὸς ἐρεσαρκώθη εἰς τὸν αἰδισκρότατον Κ. Πρίνς. Ἀνεκδοτόν τι συμβᾶν ἐσχάτως θέλει δόσει ιδέαν περὶ τοῦ φανατισμοῦ τὸν ὁποῖον ἐμπνέει ἡ νέα αὐτὴ ἐπικουρείως αἱρέσις. Καλὴ τις χῆρα, ἡ μίστρις Νότιγγ, ἔζη μετὰ τῶν θυγατέρων της, ἐν κλίκων ἡδν, πλησίον τοῦ ἐπιγείου τούτου παραδείσου τοῦ Κ. Πρίνς. Αἱ κόραι ἐφοίτων τακτικῶτα καὶ ἠκροῶντο ἐπιμελῶς τῶν διδασχῶν τοῦ Κ. Πρίνς, καὶ ἐπέστρεφον πάντοτε κατεθελγμένα, πρὸς μεγίστην δυσσαρίσκεϊαν τῆς μητρός των, ἥτις ἐπαίδευσεν αὐτάς εἰς τὴν ἀγγλικανικὴν ὀρθοδοξίαν. Μιᾶ ἑσπέρα, δύο ἐκ τῶν θυγατέρων τούτων, ἀναγγέλλουσιν εἰς τὴν μητέρα των, ὅτι μέλλουν νὰ νυμφευθῶσι καὶ ὅτι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ θέλει ταῖς ἐξαποστείλει τοὺς νυμφίους. Πραγματικῶς, τὴν νύκτα ἔρχονται δύο κύριοι, ἀπῆτοις Θωμάς καὶ τις Τούρνερ, οἵτινες καὶ διανυκτερεύουσι μετὰ τῆς μίς Ἀγνῆς καὶ τῆς μίς Κορνηλίας, καὶ ἔπειτα μετὰ παρελευσιν ἡμερῶν τινῶν, ἐπανερχονται καὶ ἀπάγουσιν τὰς κόρας ὡς γυναῖκας των. Οὕτως ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Μετ' οὐ πολὺ καὶ ἡ τρίτη ἐνήλιξ θυγάτηρ τῆς Κ. Νότιγγ, ἡ Λουίζα ἐγκαταλείπει τὸ πατρικὸν στέγος καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ καταγώγιον τῶν ὀσίων. Ἡ μήτηρ καὶ ὁ θεὸς τῆς Λουίζας ἰδόντες τὴν νέαν ταύτην οἰκογενειακὴν δυστυχίαν, κατορθοῦσι νὰ ἐπαναφέρωσι δι' ἀπάτης τὴν νέαν εἰς τὴν οἰκίαν, ἀλλὰ ἐλέποντες ὅτι δέν πείθεται νὰ μείνῃ παρὰ τῆ μητρί της, ἐγκλείουσιν αὐτὴν εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὅθεν ἐπιτυχοῦσα νὰ ἐξέλθῃ μετὰ παρελευσιν πολλῶν μηνῶν, εἰσήξεν εἰς δίκην τὴν μητέρα της καὶ τὸν θεῖόν της διὰ τὴν γενομένην κατ' αὐτῆς βίαν, καὶ ζητήσασα τὸ ἐπιβάλλον αὐτῇ μέρος ἐκ τῆς πατρικῆς περιουσίας, συνιστάμενον εἰς 30 περίπου χιλιάδας λιρ. (900 περίπου χιλιάδας δραχμῶν), ἐδώρησασα αὐτὸ εἰς τὸν Κ. Πρίνς καὶ ἐπέστρεψεν ἡ ἰδίξ εἰς τὸν παράδεισον, ἵνα ἐν αὐτῷ συζῆσῃ μετὰ τοῦ ἐπιγείου ἀγίου της.

ΓΟΡΓΙΑΣ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β'. ΤΟΜΟΥ

ἢ

ΤΟΥ Β'. ΕΤΟΥΣ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΗΣ.

